Rozhodnutí

Šťastek veliké váhy jest nám dnes svěřovati veřejnosti české. Otázka, o kterou po tolik let vedeme zápas v hranicích jižního národa českého, by která byla takmo středem veškeré opozice české — otázka dosti mající politickou šířit vstoupiti do vídeňského parlamentu, jest dnešním dnem rozhodnuta! "Půjdeme tentokráte do Vídně — neboť můžeme tam jíti se vírou a nadějí, že tam pro národ svůj něčeho se doděláme." V ten zmýtí rozhodnutí se dne 22. září 1879 valná většina zhromážděných v Praze poslanců českých a říšských, i nedá se vůbec pomysliti, že by do sněmovní rady říšské (do 7. října) nestali mohly okolnosti takové, aby vyhnaly rozhodnutí opačného.

Lze tedy vším právem říci, že den 22. září 1879 znamenati bude v dějinách národa českého počátek nového období, nových útvarů života veřejného, nové politické generace. Neníť malou věcí, když po 17 letech takových bojův, takových zkoušek a sklamání, národ intelligentní odhodlá se k podobnému obratu celým bojovným Fkem, když veškeré ty spoutané síly jeho opět se uvolní, vzpřímí a hrdou drahou Fnosti sobě razí pořádají! Bojme se spíše obrat tak hluboký a dalekosáhlý, že my vrstevníci a svědci jeho snad ani celo jej pochopiti a zrakem obsáhnouti nezdáme, že se nám vede jako poutníku, octnuvšímu se náhle před obrovským skalskem: musí by prvé poodstoupiti od něho a z povzdálí na ně patřiti, aby změtiti mohl jeho výši i rozměry neznámé.

A přece jsme sobě i národu, jemuž slouží, povinni, abychom nedleli s úsudkem, nýbrž přímo a rozhodně ve věci tak veliké přiznali barvu a řekli, kterak o skutku tom myslíme. Vítáme jej a těšíme se z něho? Či odsuzujeme jej a vzpíráme se z té duše proti němu? Ani jedno, ani druhé! Příliš vznešený a krásný byl ten mužný vzdor národa nadlouho pronásledovaného samostatností a příliš veliké naše v něm účastenství, než abychom dnes s mysli mladou, nebku veselou, mohli pozdravovati konec jeho. Takový zápas [illegible] charakter, jaký v zápase tom osvědčil náš národ, zasluhoval věru jiných trojí a jiné kořisti. Než, kdo proti osudu! V pokroku věci národní nikdy se nepočítá s uskutečňováním ideálů. A jestli, což jsou to pouhé úsměvy rozmarného štěstí, pouhé náhody a výminky, které se v dějinách nevzrůstají zhusta. My Čechové nebyli nikdy, pokud paměť dějin naších sahá, miláčky štěstěny. Spíše měli jsme vždy již jakési historické právo na trvalou nepřízeň osudu, na jistý nezdar všech našich zápasův velkých, třeba jsme se v nich sebe více byli vyznamenali a obdiv všeho novověkého světa k praporu červenobílému upjali. Tak i tentokráte. Či jest v novověkých dějinách národův drastičtějšího zvratu politického, než jaký zastihl naše naděje náhlým zkažením Hohenwartova vyrovnání? Což divu, že po také ráně nastalo v celém našem životě hotové strnutí, místo předešlé bojovnosti jaré pouhá trpná resignace a němý vzdor prošlehující jedině před [illegible] volebním? Byl to stav mravně trapný a žalostný! Každému myslícímu člověku musilo se rok za rokem jasniti, že pod tímto [illegible] se veškeré činnosti politické sami nejvíce; a přece opět žádné upřímné srdce české nebylo a [illegible] jen na chvíli přiznati se k mystické skále, abychom zase v potoku skleníli otrockoušiji, abychom se pokořili a na milost vzdali se té, kteří hegemonů německých, [illegible] diatistů, království českého, jejíž mahou jedinou bylo, vyhladiti [illegible] v této říši a učiniti z Čech, Moravy [illegible] rakouského Osmanku, pouhé [illegible]

Za to přistoupiti znamenalo [illegible] než spáchati sebevraždu, [illegible] zahubil i svou [illegible] čest. Proto odpovídali až do mného pádu vlády Auersperkovi [illegible] českého [illegible] lidu (Českého [illegible] vždy [illegible] veškerého národa českého: se těchto poměrů a za této vlády neustále v říšské radě ani jediného Čeha.

Nyní nastaly konečně [illegible] jiné poměry. Je jest čas [illegible] onom možným?

Do jisté míry nastaly bezpečně. Nepřítelkyně vláda, která by byla po způsobě Hohenwartově přímo se postila s námi u vyjednávání a rekonstrukci Rakouska na základě svéprávnosti království a zemí. Ale přišla vláda, která alibiše býti centrálnou a stojíc spravedlivou ku všem národům a na důkaz toho zdržela se nejen všeho obstruování a všeho nátlaku na volitele ve prospěch kotorie šťavnické, ale i ve svém vlastním stísení hledí vyhnouti poměrům skutečným, ustanovujíc se tak, že veškeré důležitější národní této pohromy tíže jsou v ní zastoupeni sepoň jedním ministrem. Zejmena my Čechové nemohli jsme podezřívati jmenování muže tak osvědčeného, jakým jest dr. Alois Pražák ministrem pro země české: on sám byl nám již jako rakouménem, že nová vláda nebude více žádnou vládou německých hegemonův, nemajících pro nás než křivdy a výsměch, celá jeho minulost prvila nám, že tuch spravedlivější mají ovládati v kolonu, do něhož on odhodlal se vstoupiti. A tak tomu vskutku jest. Přese všechnu opatrnost, ba nerozhodnost, s jakou si vláda Taffova pevně vede, nicméně přece jen zaznamenáme, že nechce se vůči nám bráti více starým zjednaným ovzduším německé křivdy, nýbrž jeví ochotu učiniti rovné právo jazykův národních v Rakousku skutkem, předložiti sněmu českému návrh spravedlivějšího pro nás volebního řádu a zasaditi se o jeho přijetí, a tolikéž v otázce vysokých škol odčiňovati bezpravi, za jehož zmar dosud marně jsme byli volali.

Slovem, po osmi trapných letech pod černovem ústavácké tyrannosti poněvpřv spatřujeme opět vládu mírnější, spravedlivější, náchylnější, k obrácení křivdy v právo ochotnější.

Ale ještě větší a důležitější jest proměna, jaká udála se s parlamentem vídeňským samým. Či bude to příštího 7. října opět týž rjacberát, proti němuž protestoval český národ tolikerým spůsobem? Bude on pouhým shromážděním ústavákův a pro ústaváky, před jehož prahem veškeří nenemečtí národové museji jako před Danteovým "Pekiem" zůstaviti veškeré své naděje? Shledáme na něm opět onu bývalou, zpupnou a žádnému důvodu práva nepřístupnou většinu německých hegemonův, jim? nešlo o nic jiného nežli o vykořistění své moci, nežli o udržení svého samopanství? Nikoliv! Rázněji a důkladněji než si kdo mohl pomysliti zvrátily se poměry stran. Bývalí pyšní pánové jsou dnes na hromadě, nejen že nemají více vrch, ale oni jsou sami mezi sebou rozpadlí, oni jsou pokryti zdrcujícími žalobami minulosti, proti nim vyvstává dvacet let zbědování a zklamání lidu — slovem, všemohoucí ona druhdy koterie ústavácká jest dnes zcela jinak zlomena nežli byla za Hohenwarta, a to my autonomisté máme téměř sami o sobě absolutní většinu na radě říšské. Před nemnoha pak dny podařilo se docíliti mezi jednotlivými frakcemi autonomistickými shoda tak šťastná, že odtud musí vláda počítati se živly autonomistickými co s mocnou, jednotitou, ano rozhodující stranou.

To vše bylo uvážiti zástupcům národa českého, ani měli rozhodnouti otázku, mohou-li nyní ko. ne ně jíti do Vídně čili nic. A tu věru mohli si říci: jestli vůbec kdy, že mohou tam jíti tentokráte, jelikož nyní posléz lze tam jíti bez ztráty cti a bez ohrožení práv této vlasti naší, za to ale s důvodnou nadějí, že se tam Čechové pro národ český dosíhati možno.

Ano, také jdeme konečně do Vídně: nie nejdeme tam dokonce co nějací kapitulanti, co nějací žebráci, nejdeme vzdali se na milost a nemilost, nýbrž s plným vědomím zdravého práva svého nejdeme v vlasti lepším ubájení tohoto práva, a — to nechť se chová na pamětí [illegible] nápraviti [illegible] trpělivosti, [illegible] prodlévali, kdybychom se přesvědčili, že veškeré naše očekávání bylo nárazem, aby nám [illegible] jistovými a právo vlasti naší [illegible] jinky! V stupujeme tam s celými rukama, co bojovníci za zdar a prospěch svého národa, a tento rozhodovati bude hodně vždy vhodně nad jednáním české delegace. — "Nár. Listy" 24. září.

Rozmanitosti.

— Cavagnari synem Napoleona III.—Londýnský dopisovatel "P. L." oznamuje následující podivnou zvěst: Zde ujišťuje se co nejurčitěji, že zavražděný v Kabulu major sir Louis Napoleon Cavagnari jest levobočkem Napoleona III. V době svého pobytu v Anglii seznámil se tehdeti nápadník téhož francouzského s Miss Kavanoukovou a jeka s dal synu svému italské jmeno Cavagnari, připomínajíc jmeno matčino. Pravdě podobnosti tohoto tvrzení nasvědčuje mimo křestní jmeno majorovo, jakož i stáří jeho tři značná podobnost zvyšuje tváře jeho k francouzskému Napoleonovým, jež se zejmena nápadně jeví na podobizně uveřejněné v jednom z posledních čísel "Illustrated London News." Kdyby bylo sdělení to správné, a mám za to, že jím jest, poukazovalo by k rozjímání o podivuhodném řízení osudu, jenž legitimního syna císařova dal zahynout násilnou smrtí v zemi Zulů a illegitimního ochystal podobnou smrt v Afghanistanu. Obě zemřeli ve službě Anglie, jež zakladatele dynastie Napoleonské porazila u Waterloo a věznila až do jeho smrti na svaté Heleně. Co se mne týče, podávám tuto jen co jsem byl slyšel a připomínám známý výrok, že nejefektnější a nejpravdivější dramata odehrávají se v životě skutečném.

— Pěma ruských revolucionářů.—Před několika lety dostal se 19letý gymnasista Nikolaj Gorinévič v Kijevě ve spojení s revolucionáři. Brzy však nedohodl se se soudruhy a počátkem letošního roku vzdal se úplně veškerého spojení s nimi. Bývalí soudruhové jeho však, obávajíce se, aby je nevyzradil, usnesli se, že jej zavraždí. Gorinévič, tuše nebezpečí, jež mu hrozilo, uprchl do Odessy, avšak pomstě revolucionářů tím neunikl. Jednoho večera přilákán byl na odlehlé náměstí, kde jej přepadlo několik zakuklenců, kteří nešťastníka hrozně pobodali. Smrtelně poraněnému pak mimo to zohavili obličej kyselinou sírkovou, aby nemohl býti poznán. Teprvé z rána byl nešťastný mladík nalezen a dopraven do nemocnice. Po dlouhé trapné nemoci se nebožák pozdravil, avšak pravá ruka a pravá noha jeho zůstaly ochromeny a obličej jeho jest děsně zohaven. Veškeré masité části tváře, nos, uši i vlasy jsou zničeny, oči úplně oteklé a opuchlé, zkrátka živá to umrlčí lebka. Sotva že se poněkud pozdravil, byl dopraven do Petrohradu, kdež právě bylo počalo velké přelíčení proti revolucionářům. Nešťastník soudíje nad svým děsným stavem, chtěl pokusit o sebevraždu. V pravý čas dostavil se mu ještě šlechetný pomocník a ochranec p. P—ev, vysoce postavený úředník a známý lidumil, jenž navštěvuje vězení a nemocnice, aby pomáhal nešťastníkům. Tomu podařilo se potěšit nebožáka, vzal jej z vězenské nemocnice do svého domu, kdež jej co nejpečlivěji ošetřoval a odporučil jej později hraběti B. Gorinéviči žijícímu nyní na statku hraběte, zohavený zakryt jest plátěnou kuklou, naučil se číst v bibli pro slepé a probírá se v ní pilně, snášeje s resignací krutý svůj osud.

— Nový prostředek proti tuberkulose.—Z Innsbruku dochází zpráva, jež [illegible] rozsahu, označí opět nový důležitý pokrok v dějinách lékařství. Prof. dru. Prokopa Rokytanského podařilo se prý totiž nalézt účinný prostředek proti tuberkulose. Jest to bacillus [illegible] a prof. Rokytanský uvádí celou řadu pacientů, kteří po krátkém léčení tímto prostředkem byli z kliniky propuštěni úplně zdrávi.

— Člověk [illegible] — Ve zbelovských [illegible] (u Ivančic) vyskytla se u koní nakažlivá nemoc dobytka, která sice brzo konec našla, ale smutný následek po sobě zanechala. Čeledín, který byl přinesvrtých koních, onemocněl se. Výjevy u nemocného byly takové, že lékař se mýlil a nemocného na blavnitku lékl. Avšak když na celém těle ukázaly se vředky, bylo ohlášeno oznámení na hejtmanství a dne 13. t. m. bylo ředně otevřeno, že čeledín onemocněl dobytkou. Jest to nemoc u lidí jenom velice vzácná vyskytující se a jest asi mezi starými lékaři ještě málo těch, kteří příležitost měli, takový případ konstatovati. V noci na 15. m. m. podlehl nemocný nákaze.

— První den bajramu, který jest největším mohamedánským svátkem a letos připadl 17. září, stal se převzetím sultánem na sultána Abdula Hamida. Dopisovatel "Golosu" telegrafuje o tom z Cařihradu ze dne 18. září: Mol, který v první den bajramu pokusil se o útok na život sultánův, jest rodilý Řek, svlaka rumunský poddaný a nové se Konstantin Karaiaňo. Tyto Ilje již dlouho se svou rodinou v Cařihradě a bývá, jak se ukázalo, zhoromyslný. V obecenstvu ostatně se tvrdí, že není křesťan, nýbrž mohamedán a že obleká se po evropsku proto, aby spíše dostal se do Jaidyzského. U dveří paláce objevil se právě té chvíle, když sultán měl se odebrati do mešity v Bašichtaši. Kindžalem zapíchl dva strážníky u vchodu do paláce a jednoho důstojníka, jenž na pokřik přiběhl, načež několikráte raněn byl svá. zky. Ministr policie, který té doby byl v paláci, přikročil ihned k výslechu vinníka a povolal k tomu cíli též dragomana rumunského vlastenectva. U vinníka nalezen byl mimo průvodní list i přípis, jenž však s atentátem nemá nic společného, než to, že byla na něm adresa, aby otevřen byl pro případ smrti vinníka. V listu mluvil o stínech Sokrata. Zpráva o útoku na život sultánův roznesla se rychlostí blesku po městě. Sultán přes to, ač bledý a třesa se na celém těle, odjel do mešity. Ulice, jimiž sultán jel, byly jako obyčejně přeplněny až k mešitě bašichtašké softy. Vojsku dán byl rozkaz, aby vytlačilo lid a softy co nejdále od mešity, čemuž lid dlouho se protivil, volaje, že nikdo nemá právo zbavovati ho účastenství při náboženských obřadech. Nový tento atentát velice pobouřil sultána a očekávají se značné změny ve vrchní správě státní. Mezi jiným odstoupí též ministr financí Zugdi paša, poněvadž jest příčinou ustavičných bouří a srocování před palácem sultána, ani vojsku ani dělnictvu nevyplácí povinné platy a mzdy.

Zajetí Ceteveja.

O zajetí krále Ceteveja dolly tyto zprávy: Dopisovatel "Daily News" z Ulundi vypravuje ze dne 29. srpna: Více než celý týden pronásledoval kapitán lord Gifford prchajícího krále Zuluovců a sice dělo se pronásledování dnem i nocí nejnepřístupnějšími pouštěmi země. Provázen domorodci, kteří ještě do nedávna nalézali se ve vojště Cetevejově, by krále ustavičně v patách a sehytal jeho průvodčí, jakož i chytil jeho zbrojnoše. Když Cetevejo shledal, že marným jest jeho pokus prodrati se anglickou sítí směrem k přímoří, vrátil se k lesu Nyame; lord Gifford stále za ním. Dne 27. srpna ukořistil lord Gifford honi královu v chatrči, kde Cetevejo poslední noc byl strávil. Zároveň byli zde dva chlapci nalezeni. Tito zapírali tkonce, že o králi ničeho nevědí. Tu byly jim oči zavázány a vypálena blíže nich puška jen do vzduchu. Tato lest účinkovala; jeden z hochů zvolal: "Můj bratr jest zastřelen!" a ihned slíbil, že Giffordovi povídá o úkrytu královu. Vedeni tedy chlapcem, vnikl Gifford v noci šťabinami do lesa a došel tak po obtížné a nebezpečné jízdě časně ráno dne 27. k úkrytu královu, kterýž nalezal se u prostřed lesa v mýtině. Obávaje se, že by Cetevejo mohl uniknouti do lesa, [illegible] Gifford [illegible] svého [illegible] potřebné [illegible] a [illegible] vyřkaly a chtěl vyřkati tento v úkrytu do noci. Co takto řekl, objevil se na protější stěně mýtiny oddíl jízdy. Byl to major Marter se svými dragouny. Tyto byl od Gifforda zprávu obdržel a spěchal ihned na protilehlé místo. Marter také Cetevejo zaslal. O 2. hod. odpol. přivezen Cetevejo na kmbinovaném vozíku do anglického lefení. Cestou pokoušeli se někteří z jeho průvodčích uprchnouti a pět jich bylo zastřeleno.

V "Kaiz. Zeitg." dostáváme se těchto dalších podrobností:

Cetevejo nalezl útočiště v jistém kraalu (vesnici), kterýž se nalezá v lese Nyame na severní straně řeného Umvolosi. Avšak i tam stihl ho úřad Gifford se svým mušketem a dorazil dne 28. srpna ráno na jihovýchodní stranu kraalu. Obávaje se, kdyby se dne postoupil přes mýtinu, která ho od kraalu dělila, že by Cetevejo do houštin utekl, umínil si, že až do soumraku v úkrytu zůstává a teprv pak k obklíčení kraalu přikročí. Tím časem objevil se baron Marter se svými dragouny na severovýchodní straně kraalu. Natíd jedním, aby sedla s koní sešli a je s pochvami od lavlí pod ochranou stráže na místě ustanovili. Tak připoutali se pozvolna, majíc před sebou pěší tasemce, kteří rychleji postupovati mohli, než sami jezdci. Nedaleko kraalu vyřítili se z lesa, obklíčili chatrče a křičeli: "Bílý muž přichází, jste zajati!" Major Marter byl záhy na místě, sestoupil s koně, odebral se do kraalu přímo k chýži, ve které král Cetevejo bydlel, a vyzval tohoto, aby ven vyšel a se vzdal. Ale král bál se a odpověděl: "Nikoliv, pojď ty ke mně!" Marter nepřistoupil na to, nýbrž stál na svém, aby Cetevejo k němu vyšel. Tento vyšel konečně, vzpřímil se hrdě mezi dragouny a vzdal se majorovi. Když tu tak stál, v červenou pokrývku jako nějaký starý Říman v togu zahalen, chtěl ho jeden z vojáků zabít. Avšak Cetevejo pokynul mu vznešeně a pravil: "Bitý bojovníče, nech mne býti." Pak žádal zdvořile a vážně, aby byl zastřelen, kterážto žádost ovšem byla zamítnuta. Naopak požádal ho major Marter, aby se s ním odebral do stanu lorda Gifforda, kterýž byl tím časem o zajetí již zprávu obdržel. Vážně, odměřeným krokem, s hlavou hrdě vztyčenou kráčel Cetevejo řadami vojáků, na Angličany drdě, na tuzemce s opovržením se dívaje. Na pochodu do Ulundi dělal eskortě mnoho obtíží. Sedal si často a nechtěl dále jíti tvrdě, že je příliš unaven. O pravdivosti jeho slov nemohlo se ovšem pochybovat, poněvadž všichni, kdož ho z dřívějších dob znali, ujišťovali, že tělesně velice sešel. Avšak proto přece nechtěl si zajatý král sednout ani na koně ani na mezka. Z jeho průvodu dalo se jedenáct mužů cestou na útěk. Šest jich skutečně utekl, pět bylo zastřeleno. Dne 31. srpna, ráno asi o 10. hodině, dorazil Cetevejo se svým průvodem do Ulundi a byl ubytován v stanu nedaleko stráže, kdežto jeho mužská a ženská družina ve vedlejším stanu byla umístěna. Dne 1. září odebral se s ním důstojnický sbor do tvrze Viktorie.—Časopis "Times" rozepsal se již o příštím osudu zajatého krále Cetevejo. Píšeť dotčený list jak následuje: Znamená-li zajetí Cetevejo konec války se Zulukafry, pak třeba se tázati, co asi znamenati bude konec zajetí Cetevejova? Co počíti s tím nepokojným potentátem, kdy nyní šťastně jsme ho polapili? Vždyť zasluhuje spíše soucit než nevůli a odsouzení. Měl li v úmyslu nám škoditi—jakž tvrdí sir Bartle Frere—pak při nejmenším utrpěl škody více sám než jí učinil. Každým spůsobem nelze mu dovoliti, aby zaujal dřívější své postavení a starou svoji hru znovu započal. O tom nemožno býti v rozpacích nejen v zájmu Anglie, nýbrž i v zájmu jeho dřívějších poddaných. Jeho soustava vojenská nedá se sloučiti s novým řádem, kterýž Anglie v zemi Zulukafrů zavede. Zástupce této soustavy musí býti tak dlouho držán ve vazbě, dokud nepomine všechno nebezpečí."—Z jeho vyžití lze dsud Cetevejo. Anglicané uvězní jej někde v a jeho [illegible] kterého si vzal s sebou do [illegible] jej otopí, tak že propuštěn později na svobodu bude zcela neškodným. N. L.

Přes Baltimore.

Kdokoli chce vlast svou přijíti si navštíviti, aneb z Čech povolati bude za sebou přijíti a zasmu, nuž by a přepravu použíti ze rodinných nových, nejnovějších, levných parníků

Sev. německ. Lloydu.

S pravidelnými parními strojovými Lloyds [illegible] do [illegible] roku [illegible]

Nejnižší jízdné pro tuto [illegible] Kajüta.

Bremen, $100 Underwood,
Nürnberg, $100 Jahren,
Leipzig, $100 Hoffmann,
Ohio, $2500 Meyer,
Berlin, $2500 Lamm,
Baltimore, $2500 De Lemon,

[illegible]

Bremen a Baltimore

a zpět [illegible]

Z Baltimore do Brem

V mezipalubí $28.00, papírů [illegible]

Z Brém do Baltimore

Mezipalubí $28.00, papírů.

Dítě od 1 do 10 let polovina. Kojenci $5. Lístky tam i nazpět levněji.

Kdokoli chce přátele z Čech za sebou povolati, může koupiti jízdní lístky u nižepsaných jednatelů pro celou cestu z Čech až do Omahy za následující nízké ceny.

Z Prahy do Omahy	$ 37.25
" Berouna	37.25
" České Třebové	39.25
" Podmokl	54.00
" Rožmberk	56.50
" Čáslavy	57.45
" Chlumce	57.00
" Chotěboře	56.00
" Choceň	55.00
" Chrudimi	57.25
" Chebu	55.50
" Jičína	56.50
" Hlinska	57.75
" Hořic	56.00
" Hostivic	57.50
" Josefova	56.00
" Mladé Boleslavy	56.75
" Klatov	57.50
" Kralovéhradce	56.25
" Kolína	57.00
" Choustníkova	56.25
" Krásného	57.00
" Kutné Hory	57.25
" Lysé	56.50
" Mělníka	56.25
" Mirovic	59.50
" Nachoda	56.25
" Nepomuku	57.25
" Synthacku	56.75
" Písku	55.75
" Pardubic	57.00
" Plzně	57.00
" Plaku	56.00
" Poděbrad	57.00
" Příbrami	59.25
" Rakovníka	56.00
" Žatce	56.25
" Slaného	56.25
" Strakonic	56.00
" Tábora	56.75
" Teplic	55.50
" Turnova	55.25
" Vejprtu	57.50
" Veselí	56.00
" Vodňan	56.25
" Votic	56.25

Tyto same ceny dopravní platí pro

Sioux City, Iowa.

Do St. Paul Mina. o 50 centů více.

" Lincoln, Neb. o $1.40 centů více.

" Yankton, Dak. o $2 více.

Doprava děje se:

Z Čech do Bremen

po dráze v třetí třídě (ne ve čtvrté)

Z Bremen do Baltimore

po parníku 3ho tř. němec. Lloydu (přímo).

Z Baltimore do Nebrasky

po přímé dráze (přes Chicago).

Na přístavišti parníků Severo-německého Lloydu v Baltimore nalezá se zároveň nádraží dráhy Baltimore & Ohio, která dopravuje vystěhovalce na západ za ceny levnější, než kterákoli jiná společnost z New Yorku a Philadelphii.

Přijmeli parník u zvoře se nádraží všem nepřekážícím sem lidem, aby vystěhovalci nepřišli do rušného vlaku neuvědomělým vystěhováním, jako se bohužel stávalo na jiných přístavištích děje.

Bližší zprávy podá každému generální jednatelství

A. Schumacher & Co.

5 So. GAY Street,

Baltimore, Maryland.

V Omaha:
Aug. Weis, rot Douglas st. 16.

V Lincoln, Neb.
Ziemer, Česk. Agent.

V St. Paul, Minn.
German American Bank.

V Yankton, Dak.
A. Neuwirth.

V Chicagu:
[illegible] & Co.